

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל' - חלק ט"ז

קונטרס 886

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

מכתב ברכה וחזיק מאת הגאון האדיר בנגלה ובנסתר המקבל
הרב אברהם מרדכי יצחקי שליט"א מרא דאתרא "מושב פרת"

(לב השרון)

בסיעתא דשמיא, לחדש שבט, שנת "יצוה השם" ה'תש"ע,
והיינו "קבלה" ה'תש"ע – גימטריא הזוה"ר הקדו"ש.

המלצה וברכה, לכבוד תורתו הגאון הצדיק רבי שלום יהודה גראס
שליט"א האדמו"ר מהאלמין, מזכה הרבים, בית המדרש ק"ק "עטרת
ישעיה" רמת בית שמש.

ישמחו השמים ותגל הארץ. שמחתי ויגל לבי בראותי את המפעל
הכביר אשר ידו עשתה, ונעלה שמו "מפעל הזהר העולמי" – לזכות
את הרבים במי עדן דברי הזהר הקדוש מתורת רבי שמעון בר יוחאי,
זכותו תעמד לנו ולכל בית ישראל אמן כן יהי רצון.

הנה נודע בשערים גדל מעלת וחשיבות למוד חכמת הקבלה, כמאמר
רשב"י זיע"א בזהר הקדוש [בהעלתך קנ"ג]: "והמשפילים יבינו אינון מארי
קבלה דאתמר בהון והמשפילים נזהירו פזהר הרקיע, אילין אינון דקא
משתדלין בזהר דא דאתקרי ספר הזהר דאינו כתבת נח דמתכנשין בה שנים
מעיר ושבע ממלכותא דבהון יתקיים כל הון הילוד היארה תשליכהו ודא
אורה דספרא דא". ודברי גאון עזנו המקבל האלהי רבי יוסף חיים בן איש
חי זיע"א [בראש ספרו דעת ותבונה]: "ישמע השומע ובין המשפיל את
אשר חכמים הגידו ואשר הזהירו והודיעו לכל איש ישראל לגשת אל
הקדש בעסק סודות התורה ונסתריה עץ חיים היא למחזיקים בה",
ועוד מפרשים דברי הרעיא מהימנא נשמת משה רבינו לרשב"י [זהר נשא,
חלק ג' דף קכד]: "והמשפילים נזהירו פזהר הרקיע, בהאי חבנרא דילך,
דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה, תשובה, באילין לא צריך נסיון,
ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון
ביה מן גלותא ברחמי..." וכו'. והם דברי מורנו ורבנו קדוש ישראל הרש"ש

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זיע"א אשר מסר לבנו הרב חזקיה יצחק זיע"א טרם עלית נשמתו לגנזי מרומים. גם נודעו דברי חכמי הדורות במעלה הרבה של הלמוד בזהר הקדוש ותורת ח"ן שהם זכוך לנשמה, ואמרו כי כל ההשגה הראויה בתורה מתחילה בלמוד הזהר הקדוש וסתרי תורה ורק אחר כך יבין שמועה במה שניגלה. לפיכך הרבו לחזק לקרא בזהר הקדוש ואפלו בגירסא, ואף על פי שלא יבין נשמתו בודאי תבין לו, ובלבד שיהא ביראת שמים וטהרת הלב והגוף.

וברוך השם זכנו השם יתברך ללמוד וללמד בספר הזהר הקדוש זה כמה שנים רבות, ובכל מוצאי שבת קדש זוכים להסתופף עם למעלה מחמש מאות לומדים קבועים בבית מדרשנו "דוד המלך" מושב פרתי, מלבד שעורי ח"ן בלילות השבוע. עוד נודע מנהגנו בחבורא קדישא אשר מקבלים על עצמם מדי חדש בחדשו למוד דף ליום בכל חלקי הזהר הקדוש ובסמוך לראש חדש עורכים סיום ביומא טבא לרבנן ותלמידיהון.

וכבר זכה כבוד תורתו להפיץ בהמון את ספרו "אור הזהר" סובב ומקיף על מעלת הספר הקדוש, ומעלת הרשב"י זיע"א וזכות הלמוד בו. ועוד הדפיס את הספר הקדוש "תקוני הזהר", וחלקו לשס"ה ימי השנה, למען יתקו בו הגורסים והלומדים דף ליום ויעלה להם לשנה תמימה. וכן את זמנתו הברוכה בעידוד שעורי "אור הרשב"י" ללמוד הזהר הקדוש בכל מקום וישוב, ומה שהיה לפני כחדשים כ-180 שעורים, עלה והתרבה כיום למנין למעלה מ-550 שעורים שהתקבלו בכל מקום. והדברים מתפרסמים בעלוני "אור הזהר" המחזקים ומקשרים את הלומדים להיות עם אחד. ועתה עלה ונתעלה להוסיף חילים ולהדפיס מהדורת הזהר הקדוש ולהפיצו בהמון בית ישראל.

"אשרי אדם שומע לי לשקד על דלתותי יום יום". דבר גדול הוא לזכות הרבים בזהר הקדוש, וסגלתו רמה ועליונה לחזק לבבות המוני בית ישראל ולבטל גזרות. ונתפרסמו דברי מורנו ורבנו המקבל האלהי הרב

בְּשֵׁהֶאֱתִיּוֹת וְהִנְקִדוֹת בְּעֻקְמוֹת
זֶה מִזֶּה, אִז אֵינִי בְּדֶרֶךְ שֶׁל
רַחֲמִים, שֶׁהָרִי עֹמֵד בְּהֶפֶךְ.

זֶה סוּד וַיָּבֵא בֵּין מַחְנֵה מִצְרַיִם
וְכוּי, בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת הַחֻקִּיּוֹת
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִרְאֶה
בְּאוֹתָם שֶׁלֶשֶׁה צְדָדִים. וְאוֹתוֹ שֶׁל
הַהַפּוּךְ אֵינִי בְּדֶרֶךְ הַרַחֲמִים,
מִשּׁוּם שֶׁהָאוֹתִיּוֹת מִתְהַפְּכוֹת, וְכָל
שֶׁכֵּן הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן כְּגוֹן אַחֵר.

לְכֹ"א הָאֲחֵרוֹנָה אֵין לָהּ מַעֲצָמָה
כְּלוּם. וּמִשּׁוּם כֵּן אֵין לָהּ נִקְדָּה
מַעֲצָמָה, רַק כִּשְׁעוֹשָׁה שְׁלִיחוֹת,
שֶׁמְלֻיָּים אוֹתָהּ נִקְדָּה אַחַת לְהַכְנִס
וּלְעֲשׂוֹת חֵיל וְתִקְוָה. כְּמוֹ שֶׁמְלֻיָּים
אוֹתָהּ נִקְדָּה לְהַכְנִס, אַף כֵּן מְלֻיָּים
אוֹתָהּ הָאוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם סוּד עֲלִיּוֹן
לְהַשְׁלִים אֶת אוֹתָהּ שְׁלִיחוֹת.

חֲדָר שְׁנֵי - אֵל. זֶה חֲדָר וְאֲדָרָא
שֶׁל יָמִין, שְׂיֵשׁ בּוֹ מִרְאֵה שְׁנִטְמָן
וּנְגוּנָה. כִּיּוֹן שְׂיִוְצָא וּמֵאִיר לְפִי
שְׁעָה, מִיַּד נְגוּז.

אֵל, לְמָה נִקְרָא כֵּן? א - הוּא סוּד
הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן, שֶׁכְּלוּל בְּשְׁנֵי
אוֹרוֹת, וְעַל זֶה א' הוּא אֶחָד. מִשּׁוּם
הָרֵאשִׁית לְהָאִיר וְשִׁתְּפֶשֶׁטוּ
אוֹרוֹת לְכָל צַד, וְעַל כֵּן הוּא
רֵאשׁוֹן לְכָל הָאוֹתִיּוֹת, הָרֵאשִׁית
שֶׁל כָּלֵם.

הַכֶּדֶד שֶׁל שְׁלֵשׁ, שֶׁהֵם אֶחָד,
שְׁלֵשֶׁה (וּשְׁלִשִׁים) אוֹרוֹת כְּלוּלִים
בְּאוֹת א', בְּזִרְעֵ אַחַת בְּצַד אֶחָד,
וּבְזִרְעֵ אַחַת בְּצַד אֶחָד. ו' -
בְּאֻמְצָע, שֶׁכּוֹלֵל שְׁתֵּי זְרוּעוֹת
שֶׁל שְׁנֵי צְדָדִים.

וְצִרְיָה הַשְּׁעוֹר שֶׁל הָאֻמְצָע בְּשְׁתֵּי
זְרוּעוֹת שֶׁל שְׁנֵי צְדָדִים, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא נוֹטֵל אוֹתָם, וְהוּא לְכַדוֹ
בְּשְׁנֵיהֶם. א - אֵשׁ מִצַּד זֶה, מִים
מִצַּד זֶה. הַרוּחַ מִפְּסִיקָה בְּאֻמְצָע,
וְנוֹסַעַת בְּשְׁנֵי צְדָדִים, וְהַכֵּל הֵם
אֶחָד.

דָּא, כְּדִין לָאו אִיהוּ בְּאוֹרַח דְּרַחֲמֵי, דְּהָא
בְּהַפּוּכָא קְיִימָא.

וְרָזָא דָּא, (שְׁמוֹת י"ד ב) וַיָּבֵא בֵּין מַחְנֵה מִצְרַיִם וְכוּי,
בְּרָזָא דְּאֲתוּוֹן גְּלִיפִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
אֲתַחְזִי בְּאֵינוֹן תְּלַת סְטָרִין. וְהֵהוּא דְּהַפּוּכָא,
לָאו אִיהוּ בְּאוֹרַח דְּרַחֲמֵי, בְּגִין דְּמִתְהַפְּכֵן
אֲתוּוֹן. וְכָל שֶׁכֵּן אֲתוּוֹן דְּאֵינוֹן כְּגוֹנוֹנָא אֲחֵרָא.
ה' בְּתִרְאָה, לִית לָהּ מַגְרָמָה כְּלוּם. וּבְגִין כֵּן
לִית לָהּ נִקְוֵדָה מַגְרָמָה, בְּר כַּד עֲבָדָא
שְׁלִיחוֹתָא, דְּאוֹזְפִין לָהּ חַד נִקְוֵדָה, לְאַעְלָא
וּלְמַעְבַּד חֵילִין וְתוֹקְפָא. כְּמָה דְּאוֹזְפִין לָהּ
נִקְוֵדָה לְאַעְלָא, אוּף הָכִי אוֹזְפִין לָהּ אֲתוּוֹן,
דְּאֵינוֹן רָזָא עֵילָאָה לְאַשְׁלָמָא בְּהֵהוּא
שְׁלִיחוֹתָא.

חֲדָרָא תְּנַיִנָא, א"ל. דָּא חֲדָרָא וְאֲדָרָא
דִּימִינָא, דְּאִית בֵּיה חִיזוּ, דְּאֲתַטְמַר
וְאֲתַגְנִיז. כִּיּוֹן דְּנִפְיָק וְנִהִיר לְפּוּם שְׁעָתָא, מִיַּד
אֲתַגְנִיז.

א"ר, אֲמַאי אִיקְרִי הָכִי. א, אִיהוּ רָזָא דְּנִהוּרָא
קְדָמָאָה, דְּכָלִיל בְּתָרִין נְהוּרִין, וְעַל דָּא
א' אִיהוּ חַד. מִתְמָן שִׁירוֹתָא לְאַתְנַהֲרָא
וּלְאַתְפֶּשֶׁטָא נְהוּרִין לְכָל סְטָר, וְעַל דָּא אִיהוּ
קְדָמָאָה לְכָל אֲתוּוֹן, שִׁירוֹתָא דְּכָלְהוּ.

כְּרָרָא דְּתַלַּת, דְּאֵינוֹן חַד. תְּלַת (יְתַלְתִּין) נְהוּרִין
אֵינוֹן כְּלִילִין בְּאוֹת א'. בְּדְרוּעָא חֲדָא
בְּחַד סְטָרָא. וְדְרוּעָא חֲדָא בְּחַד סְטָרָא. ו'
בְּאֻמְצָעִיתָא, דְּכָלִיל תְּרִין דְּרוּעִין, דְּתָרִין
סְטָרִין.

וְאַצְטְרִיךְ שִׁיעוּרָא דְּאֻמְצָעִיתָא, בְּתָרִין דְּרוּעִין
דְּתָרִין סְטָרִין. בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל לֹזֵן,
וְאִיהוּ בְּלַחֲדוּי בְּתַרְוֵיהוּ. א, אֵשׁ מִסְטָרָא דָּא.
מִים מִסְטָרָא דָּא. רוּחַ פְּסִיק בְּאֻמְצָעִיתָא, וְנְטִיל
בְּתָרִין סְטָרִין, וְכוּלָא אֵינוֹן חַד.

תו, א' דא, אתפשט ואתכליל בכללא דכלהו, וכיון דאיהו כליל בשלימו דתרין סטרין, דאתערו דתלתא (דלתתא), אתער לגבי נוקביה, ואתהפך א ברזא (ד פא ע"א) אחרא. ונטיל נוקביה לתתא מיניה, ומתחבראן פחדא, וכדין נקודה עילאה שריא עליה, לאחזאה דנהורא עילאה, נקודה קמייטא, ברזא דשכינתא עילאה, לא שריא אלא באתר דאיהו דכר ונוקבא מתחברן פחדא.

בראשית ברא אלהים את (בראשית א א), הא הכא ארבע אלפין, מתחברן פחדא דכר ונוקבא, בארבע תיבין, בכל תיבה ותיבה א' דאיהו דכר. ובכל תיבה ותיבה, את חד דאיהו נוקבא.

ובספרא דרב המנונא סבא, בראשית, אדם ואתתיה. ברא, אברהם ונוקביה. אלהים, יצחק ונוקביה. את, יעקב ונוקביה. וא' תימא את נוקבא בכל אתר. תא חזי, א דכר, ת נוקבא כלילן תרויהו פחדא, ונוקבא אתחזי בשלימו, כלילא ברזא דכל אתוון. ובגין כן (אח), אף על גב דנוקבא איהו, אכל איהי ברזא דכללא דדכורא.

וע"ד דא ארבעא זווגין אינון הכא. ובכל אתר א דכר, דמתחברא בנוקבא באת אחרא, קרית ארבע, על דאתחברו ארבע רברבן ממון דעלמא תמן.

ר, דא מגדל דפרח באורא, דאיהו מלך גדול. ובגין כן איקרי אל עילאה (כ"א עילא) ואמצעייתא פחדא. עילא ורישא דאשגחותא, ורישא דכל אתוון, פחדא. אל: נטיל אל"ף סיועא דההוא מגדל דפרח באורא לגביה, ועליה סליק בשמא.

תלתין ותרין שבילין אינון דנפקי מאורייתא,

עוד, א' הו מתפשט ונכללת בכלל של כלם, וכיון שהוא כולל בשלמות של שני צדדים, שהעירו שלשה (שלמטה), מתעורר לנקבתו, ומתהפך א' בסוד אחר. ונטיל נקבתו למטה ממנו, ומתחברים יחד, ואז הנקדה העליונה שורה עליו, להראות שהאור העליון, הנקדה הראשונה, בסוד השכינה העליונה, אין שורה אלא במקום שזכר ונקבה מחברים יחד.

בראשית ברא אלהים את - הרי כאן ארבע אלפיים, מחברים יחד זכר ונקבה בארבע תבות, בכל תבה ותבה א' שהוא זכר, ובכל תבה ותבה אות אחת שהיא נקבה.

ובספרו של רב המנונא סבא, בראשית - אדם ואשתו. ברא - אברהם ונקבתו. אלהים - יצחק ונקבתו. את - יעקב ונקבתו. ואם תאמר את נקבה בכל מקום - בא וראה, א' זכר, ת' נקבה, כלולים שניהם יחד. והנקבה נראית בשלמות, כלולה בסוד של כל האותיות. ומשום כן (אח), אף על גב שהיא נקבה, אכל היא בסוד של הכלל של הזכר.

וע"ד כן ארבעא זווגים הם כאן, ובכל מקום א זכר, שמתחבר עם הנקבה באות אחרת. קרית ארבע, על שהתחברו ארבעא גדולים ממנים של העולם שם. ר, זה מגדל הפורח באויר, שהוא מלך גדול, ומשום כן נקרא אל עליון (מעלה) ואמצעי יחד. המעלה וראש של ההשגחה, ראש של כל האותיות יחד. אל - נטיל אל"ף סיוע של אותו המגדל הפורח באויר אליו, ועליו עולה בשם.

שרשים ושנים שבילים הם שיצאים מן התורה, והם הסוד

שֶׁל עֶשֶׂר אֲמִירוֹת וְעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם
הַאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכֻלָּם
יוֹצְאִים מִסּוּד הַנְּקֻדָּה הָעֲלִיּוֹנָה.
כָּל הָעֶשֶׂר אֲמִירוֹת כְּלוּלוֹת בְּסוּד
הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן,
הַסּוּד שֶׁל תּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב, הָעוֹלָם
הַבָּא.

וְעֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אֹתִיּוֹת
מִתְּפֹשְׁטוֹת, וּמִתְחִילוֹת לְהַאֲרִי
מֵרֹאשׁ הָאֹרֶר הָרֵאשׁוֹן בְּסוּד
הַיְחוד, שְׁשָׁם הַאוֹתִיּוֹת
לְהַתְּגַלּוֹת, וּמִשָּׁם מֵאִירוֹת
הַאוֹתִיּוֹת וְעוֹלוֹת. א' הַסּוּד שֶׁל
כָּל הַאוֹתִיּוֹת בְּסוּד אֶחָד.

הַחֲרָר הַשְּׁלִישִׁי - אֱלֹהִים. זָהוּ
זָהר אֶדָם, נִצְוֶץ כְּמוֹ זָהָב. זָהר
שֶׁלִפְעָמִים מֵאִיר וְטוֹב, וְלִפְעָמִים
נִחְשָׁף בְּחֹשֶׁךְ, וְאִינוֹ (אִינוֹ) נִיצוֹץ כְּמוֹ
שֶׁהִיָּה (קֹה).

אֱלֹהִים, הַסּוּד שֶׁל הַהֲתַעֲוֹרוֹת
לְנֻקְבָה, בְּאוֹתוֹ הַצַּד. שֶׁשָּׁם הִנָּה
הוּא בְּסוּד הַסּוּדוֹת לְיוֹדְעֵי
הַחֻקִּים, שְׁשָׁם זֶה הוּא זָכָר,
וְהַהֲתַעֲוֹרוֹת לְנֻקְבָה בְּשָׁם הִנָּה
מְעִיר הַכֹּל.

וְאֵלֵינוּ הַהֲתַעֲוֹרוֹת שֶׁל הַשָּׁם
הִנָּה, צִדִּיק לֹא מִתְעוֹרֵר. וְאֵף עַל
גַּב שֶׁהַכֹּל הוּא דִין, וְהַצַּדִּיק הוּא
מִצַּד הַיְמִין, אֲבָל הַתְּעוֹרְרוֹתוֹ
אֵינָה אֶלָּא מִצַּד הַשְּׂמָאל.

אֶדָם עוֹב אֶת הַצַּד הִנָּה, וְהַתְּעוֹרֵר
בְּפִסְלֵת הַנְּקֻבָה הַהִיא, שְׁיוֹצְאֵת
מִהַלְכוּתוֹ שֶׁל הַהֲתוֹנֵף שְׁלוֹ.

אֱלֹהִים, אֶחָת דְּבָר אֱלֹהִים -
הַתְּעוֹרְרוֹת הַצַּדִּיק. וְהוּא מִלְּהָ
בְּפִרְעָה, בְּלִי צַד עָרְלָה כָּלֵל. וְזָהוּ
כְּשֶׁנִּזְכָּר הַשָּׁם הִנָּה לְטוֹב, כְּמוֹ
וַיִּזְכָּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ,
שֶׁהַתְּעוֹרְרָה הַבְּרִית בְּסוּד זֶה,
וְאֱלֹהִים פִּקְדוֹ יִפְקֹד.

בְּצַד אַחַר הַתּוֹרָה מְעִידָה עַל
דִּינוֹ, שֶׁהָרִי מִשָּׁם יוֹצְאֵת הָעָרְלָה.

וְאֵינוֹן רָזָא דְעֶשֶׂר אֲמִירוֹן, וְעֶשְׂרִין וְתָרִין אֲתוּוֹן
דְּאוּרִייתָא. וְכִלְהוּ נַפְקֵי מֵרָזָא דְנֻקְוָה עֵילְאַה.
עֶשֶׂר אֲמִירוֹן, כְּלָהוּ כְּלִילָן בְּרָזָא דְאוּרִייתָא,
דְּאִיהוּ מֶלֶךְ עֵילְאַה, רָזָא דְתוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב,
עֲלָמָא דְאַתִּי.

וְעֶשְׂרִין וְתָרִין אֲתוּוֹן, מִתְּפֹשְׁטִין, וְשְׂרִיין
לְאַתְנַהֲרָא מֵרִישָׁא דְנַהוּרָא קְדָמָא,
בְּרָזָא דְיַחְוָדָא, דְתַמְן אֲתוּוֹן לְאַתְגְּלִיא, וּמִתְמַן
נַהֲרִין אֲתוּוֹן וְסֻלְקִין, א' רָזָא דְכָל אֲתוּוֹן בְּרָזָא
דְאַחַד.

הַחֲרָר תְּלִיתָא, אֱלֹהִים. דָּא אִיהוּ זָהָרָא
סוּמְקָא, נִצְיִן כְּדִהָבָא. זָהָרָא, דְלִזְמַנִּין
נַהֲרִי וְטוֹב, וְלִזְמַנִּין אֲתַחְשָׁף בְּחֹשֶׁךְ, וְלִית לֵיהּ
נִצְיָנוֹ כְּמָה דְהוּא (דְהָבָא).

אֱלֹהִים, רָזָא דְאַתְעוֹרָתָא לְגַבֵּי נוּקְבָא, בְּהִיּוּ
סְטָרָא. דְשָׁמָא דָּא אִיהוּ בְּרָזָא דְרִזִּין
לְיוֹדְעֵי חֻקֵּי מִתָּא, דְשָׁמָא דָּא אִיהוּ דְכָר, וְאַתְעוֹרֵר
לְגַבֵּי נוּקְבָא בְּשָׁמָא דָּא, כְּלָא אֲתַעֵר.

וְאֵלֵינוּ אֲתַעוֹרֵר דְשָׁמָא דָּא, צִדִּיק לֹא
אִתְעֵר. וְאֵף עַל גַּב דְכּוֹלָא אִיהוּ
דִּינָא, וְצַדִּיק מִסְטָרָא דִימִינָא אִיהוּ, אֲבָל
אַתְעוֹרֵר דִּילֵיהּ, לָאוּ אִיהוּ אֶלָּא מִסְטָרָא
דְשָׁמָא לָא.

אֶדָם שְׁבַק סְטָרָא דָּא, וְאַתְעֵר בְּהִיּוּא טוֹפְסָרָא
דְדִהָבָא, דְנִפְיָק מִלְּכֻלּוּכָא דְהַתּוּכָא
דִּילֵיהּ.

אֱלֹהִים, אֶחָת דְּבָר אֱלֹהִים, אֲתַעוֹרָתָא דְצִדִּיק,
וְאִיהוּ מִלִּיָּה בְּפִרְעוֹ, בְּלָא סְטָר
עָרְלָה כָּלֵל. וְדָא אִיהוּ כְּדִ אֲדָפֵר שָׁמָא דָּא
לְטוֹב, כְּגוֹן (שְׁמוֹת ב כד) וַיִּזְכָּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ,
דְּאַתְעֵר בְּרִית. בְּרָזָא דָּא, (כְּרֵאשִׁית נ כד) וְאֱלֹהִים פִּקְדוֹ
יִפְקֹד.

בְּסְטָרָא אַחְרָא, אוּרִייתָא אֶסְהִידַת עַל דִּינוֹ, דְהָא מִתְמַן עָרְלָה נַפְקַת.

לפעמים השמע הזה, הנקבה ירשת אותו, כדי שיזדון את העולם באותו סוד הערלה. כשמתחזק אלהים הזה למעלה, ומתקשה אותה הערלה, ואין נמצאת פריעה.

ועל כן, לטוב הוא בפריעה, שהרי נפרעת הערלה ומעברת, ומתגלה סוד ברית הקדש, והכל הוא בסוד של אלהים. שהרי גון זה מתהפך לכמה גונים, לפעמים כך ולפעמים כך, וזהו בסוד של אלהים.

אלהים, שלשה שמות הם. אחד - אלהים חיים, שהוא אלהים חיים ומלך עולם. אלהים של פחד יצחק. אלהים האחרון. ושם מתפשטים אלהים של פחד יצחק.

ההשגחה שלו, חציו אל הים הקדמוני דוקא, וחציו אל הים האחרון. אל הים האחרון דוקא. שנקרא בשם הזה.

ומשום שיוצא מלמעלה, יש לו רשות להכליל הימין בתוכו. וכשנכלל הימין בתוכו, אז היא בשמחה, ואוחז בתוף הים הפתוחות תחת הראש, שכתוב (שיר) שמאלו תחת לראשי. אז נקרא אלהים, שהרי הולך אל הים האחרון. וזהו החדר השלישי (מאותו) המלך העליון.

בחדר הרביעי, הדמות של יעקב הנזק, בסוד יהו, שנוטל ירשה של אב ואם, והוא מתגדל בתוכם והולך לפניהם.

דרך צניעות של כל העולם כך נראה, כמו שסודר האותיות של רבון הכל, כמו שהם מסתדרים יהוה, הדרך הנזכר לשים תמיד נקבתו לפניו, להשגיח בה, ולסלק ממנה חשד וקנאה, ואין נותן עינו באשה אחרת. י' זכר, ה' נקבה. י"ה, הגה נקבה לפני

לזמנין שמע דא נוקבא ירתא ליה, בגין לאתדנא עלמא בההוא רזא דערלה. פד אתתקף האי אלהים לעילא, ואתקשי ההוא ערלה, ופריעה לא אשתכח.

ועל דא, לטב בפריעו איהו, דהא אתפרע ערלה ואתעבר, ואתגליא רזא דברית קדישא. וכולא ברזא דאלהים איהו. דהא גוון דא אתהפך לכמה גוונים, לזמנין הכי, ולזמנין הכי, ודא איהו ברזא דאלהים.

אלהים, תלת שמיהן אינון. חדא, אלהים חיים, דאיהו אלהים חיים ומלך עולם. אלהים, דפחד יצחק. אלהים בתראה. ותמן מתפשטין אלהים דפחד יצחק.

אשגחתיא דיליה, (זכריה יד ח) חציו אל הים הקדמוני דייקא. וחציו אל הים האחרון. אל הים האחרון דייקא. דאתקרי בשמא דא.

ובגין דנפיק מלעילא, אית ליה רשו לאכללא ימינא בגויה. וכד אתפלילא ימינא בגויה, כדין איהי בחדווא, ואחיד בגו ימא תתאה תחות רישא. דכתיב שמאלו תחת לראשי, כדין אתקרי אלהים, דהא אזיל אל הים האחרון. ודא איהו חדרא תליתאה, (ממחוא) מלך עילאה.

חדרא רביעאה, דיוקנא דיעקב סבא, פרזא יהו, דנטיל ירותא דאבא ואמא, ואיהו אתרבי בגויהו, ואזל לקמיהו.

אורח דצניעו דכל עלמא, הכי אתחזי, כגוונא דסידורא דאתוון דמארי כולא, פמא דאינון מסתדרן יהוה. אורחיה דדכנרא, לשוואה תדיר נוקביה לקמיה, לאשגחא בה, ולאסתלקא מינה חשדא וקנאה, ולא יהיב עינוי באנתו אחרא. י' דכר, ה' נוקבא. י"ה,

הַזְכֵּר כְּפִי לְהִסְתַּכֵּל בְּהַ תְּמִיד. הַבֵּן
הוֹלֵךְ לְפָנַי אִמּוֹ, לְכִסּוֹתָהּ מִן
הַעַיִן, בְּשִׁבְלֵי כְבוֹד וּכְבוֹד אֲבִיו.
וְסִימָנָהּ - (בראשית מט) בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף.
שֶׁכְּתוּב (שם לג) וְאַחַר נִגַּשׁ יוֹסֵף
וְרַחֵל, יוֹסֵף לְפָנַי אִמּוֹ.

וְעַקֵּב נָטַל וְנָקְבָתוֹ וְשֵׁם אוֹתָהּ
לְפָנָיו, לְהַשְׁגִּיחַ בָּהּ (תמיד) וְלֹא
בְּאַחֶרֶת. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (דברים יא)
תְּמִיד עֵינַי ה' אֲלֵהֶיךָ בָּהּ, שְׂאֵין
מִסְתַּלַּקת מִמֶּנּוּ מִהַעַיִן רַגַע אֶחָד. וְזֶהוּ
סוֹד הָאוֹתִיּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, שֶׁיִּהְיֶה
הַסְּדִיר הַזֶּה מְעַלָּה וּמְטָה.

הָאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ נִרְשָׁמוּ בְּרֶשֶׁם
שְׁלֵחַן, שְׁפִיטָאוֹ הַחֻצָּה מִכַּחַ
וְתַקַּף הַשׁוֹפָר, אֲזַ בְּשִׁעָה
שְׁפִיטָאוֹת מִכַּחַ וְתַקַּף הַשׁוֹפָר
מִתּוֹף דַּחַק, שֶׁהַקּוֹל נֶעֱשֶׂה כְּלוּל
מֵאֵשׁ רוּחַ וּמֵיִם, הָאוֹתִיּוֹת
הַתְּגַלְמוֹ, וְנִרְשָׁמוּ בְּפָרְצוּפִים
שְׁלֵהֶם, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרֹאֵי
לָהֶם, וְהַתִּישְׁרוּ בְּמִקּוּמָם.

הָאוֹתִיּוֹת הֵיוּ גְנוּזוֹת בְּתוֹף
הַשׁוֹפָר, כְּלִי רֶשֶׁם שֶׁנִּרְאָה כְּלָל.
כִּינּוּן שְׁפִיטָאוֹ, כְּלָם הַתְּגַלְמוֹ,
וְנִרְשָׁמוּ בְּדִיוֹקָנָם, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד
כְּרֹאֵי לוֹ, כְּמוֹ שֶׁנִּרְאָה תוֹף סוֹד
הַנִּקְדוּת.

תְּדַרְיוֹ - תְּדַרְיִים טְמִירִים. הַכִּיָּאֲנִי
- תוֹף אוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת לְהִיּוֹת
כִּינּוּיָהֶם בְּהַתְּנַשְׂאוֹת בְּחִבּוּר אֶחָד.
וְכֹל זֶה לְמָה? (שיר א) נְגִילָה
וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, כְּפִי שֶׁתִּהְיֶה לְנוֹ
שִׁמְחָה בָּךְ.

עַד פִּיּוֹ שֶׁל אֲלֵיהוּ נִגְזָר. (שם)
מִשְׁכַּנִּי אַחֲרֶיךָ נִרְוָה. כְּתוּב
(בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
בְּצַלְמוֹ וְכוּ'. כֹּאֲשֶׁר כָּרָא הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ
הַחֲבָרִים, אֲשֶׁרֵיהֶם: דוּ פָרְצוּפִים
נִכְרָאוּ, בְּאוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת גְּדוּלוֹת,
וּבְאוֹתִיּוֹת קִטְנוֹת תַּחְתּוֹנוֹת.

הָאוֹתִיּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת הַגְּדוּלוֹת הֵיוּ
בְּדַרְךְ לִשְׂר לְגַבֵּי הַזְּכָר. הָאוֹתִיּוֹת

הָא נִוְקְבָא לְקַמֵּי דְכוּרָא, בְּגִין לְאַסְתַּכְּלָא בְּהַ
תְּדִיר. בְּרָא אֲזִיל לְקַמֵּיה אַמִּיה, לְחַפְיָא לְהַ
מַעִינָא. בְּגִין יִקְרָא דִילֵיה וּיִקְרָא דְאֲבוּי.

וְסִימָנָהּ (בראשית מט כב) בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף. דְּכַתִּיב, (שם

לג טז) וְאַחַר נִגַּשׁ יוֹסֵף וְרַחֵל, יוֹסֵף לְקַמֵּי אַמִּיה.
וְעַקֵּב נָטַל נִוְקְבֵיה, וְשׁוּי לְהַ לְקַמֵּיה, לְאַשְׁגָּחָא
בָּהּ (תְּדִיר) וְלֹא בְּאַחֶרָא. הֵדָא הוּא דְכַתִּיב,

(דברים יא יב) תְּמִיד עֵינַי ה' אֲלֵהֶיךָ בָּהּ, דְּלֹא תִסְתַּלַּק
מַעִינָא רַגַעָא חָדָא. וְדָא אִיהוּ סְדָרָא דְאַתּוּן
קְדִישֵׁין, לְמַהוּי סִידוּרָא דָא עֵילָא וְתַתָּא.

אַתּוּן אֲלֵין אַתְרִישִׁמוּ בְּרִישִׁמוּ דְלַהוּן, כַּד נִפְקוּ
לְבַר מַחִילָא וְתוֹקְפָא דְשׁוֹפָר. כְּדִין

בְּשִׁעָתָא דְנִפְקֵי מַחִילָא וְתוֹקְפָא דְשׁוֹפָר, מַגּוּ
דְחִיקוּ, דְאַתְעֵבִיד קָלָא כְּלִילָא מֵאֵשׁ וְרוּחַ
וּמֵיִם, אַתּוּן אַתְגְּלִימוּ, וְאַתְרִישִׁמוּ בְּפָרְצוּפִין
דְלַהוּן, כֹּל חַד וְחַד כַּדְקָא חֲזִי לוֹן, וְאַתִּישְׁרוּ
בְּדוּכְתֵייהוּ.

גְּנִיזִין הוּוּ אַתּוּן גּוּ שׁוֹפָר, בְּלֹא רִישִׁמוּ דְאַתְחֲזִי
כְּלָל, כִּינּוּן דְנִפְקֵי, אַתְגְּלִימוּ כּוּלְהוּ,
וְאַתְרִישִׁמוּ בְּדִיוֹקְנֵייהוּ, כֹּל חַד וְחַד כַּדְקָא חֲזִי
לֵיה, כְּמָא דְאַתְחֲזִי (דף פא ע"ב) גּוּ רִזָּא דְנִקְדוּדִין.

תְּדַרְיוֹ, תְּדַרְיִין טְמִירִין. הַכִּיָּאֲנִי, גּוּ אִינוּן אַתּוּן,
לְמַהוּי כִּינּוּיָהוּ גּוּפִטְרָא בְּחִבּוּרָא חָדָא.

וְכֹל דָּא לְמָה. נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, בְּגִין דִּיהֵא
לָן חֲדוּרָא בָּךְ.

עַל פּוּמָא דְאַלְהוּ אַתְגּוּר. מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ
נִרְוָה. כְּתִיב (בראשית א כז) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת

הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וְכוּ'. כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא כְרִיף הוּא
לְאָדָם, כְּמָא דְאִמְרוּ חֲבָרֵיָא זְפֵאִין אִינוּן, דוּ
פָרְצוּפִין אַתְבְּרִיאוּ בְּאַתּוּן עֵילָאִין רַבְרַבִּין.

וּבְאַתּוּן זְעִירִין תַּתָּאִין.

אַתּוּן עֵילָאִין רַבְרַבִּין, הוּוּ בְּאוּרַח מִישׁוֹר לְגַבֵּי
דְכַר. אַתּוּן זְעִירִין תַּתָּאִין, הוּוּ בְּהִיפּוּכָא

הקטנות המתחננות היו בהפוך
לנקבה. האותיות העליונות
הגדולות היו בדרך ישר לזכר,
אב גר, וכן כלם, כמו שראוי
שילכו האותיות בדרך ישר אל
הזכר. האותיות הקטנות
המתחננות היו בהפוך למפרע
תוף הנקבה, תשרק, וכן כלם,
כמו שראוי לנקבה, שהיתה
מאחור, קשר התפלין שנקרא
אחור.

כמו שנאמר (תהלים קלט) אחור
וקדם צרפתי. אחור לנקבה, וקדם
לזכר. וזהו שכתוב (שמות לג) וראית
את אחרי, זו הנקבה שהיתה
מאחור.

ובשמתקשטת הנקבה, שמקשט
אותה המלך העליון, שיתשובו
האותיות במקומן כראוי, מכניס
אותן לתדריו להתפקן,
ומתפקנות האותיות.

וכך אות של נקבה קוראת לכל
אות של הזכר, ומתפקנות כל
אות ואות זכר ונקבה, וכל אות
קוראת ואומרת, משכני אחריך
גרוצה.

כשהתתקנו להתחבר, בסוד של
א"ת ב"ש הם התפקנו, והתישבו
פנים בפנים. ונקבה פשרצתה
להראות לפניו, היא אומרת,
שהרי התקשטה ברצון האם, וכל
האותיות התפקנו. ועל זה
הביאני המלך תדריו להתפקן
ולתקשט כראוי.

וכך זה כפי שנגילה ונשמחה
ב"ף. עשרים ושתים האותיות
הרשומות העליונות. וזהו ב"ף,
וזהו הסוד אשר נשבעת להם בף.
גזכרה דידך מיין, כיון שנתחבר
יחד, באותה השמחה שלנו, נתן
חלק לכל אחד ואחד מאותה
השמחה שלנו ונרנה אותם, כמו
שנאמר יזכר כל מנחתיד. מיין -
משמחתנו, מצד של אותו היין שמשמח הכל.

לגבי נוקבא. אתון עילאין רברבין, הו
באורח מישר לגבי דקר, א"ב ג"ד, וכן כולהו,
כמה דאתחזי למיהך אתון באורח מישר לגבי
דכורא. אתון זעירין תתאין, הו בהפוכא
למפרע גו נוקבא, תשר"ק, וכן כולהו, כמא
דאתחזי גבי נוקבא, דהוות מאחורא, קשר
דתפלין דאיקר אחור.

כמה דאת אמר (תהלים קלט ה) אחור וקדם צרפתי,
אחור, לגבי נוקבא. וקדם, לגבי דכורא.
ודא איהו דכתיב, (שמות לג כג) וראית את אחורי,
דא נוקבא דהוות מאחורא.

וכד אתקשטת נוקבא, דקשיט לה מלפא
עילאה, לאתישבא אתון בדוכתייהו
כדקא חזי, אעיל לון לאדרי לאתפקנא,
ואתפקנו אתון.

וכך את דנוקבא, קרי לכל את דדכורא,
ואתפקנו כל את ואת דכר ונוקבא. וכל
את קרי ואמר, משכני אחריך גרוצה.

כד אתפקנו לאתחברא, ברזא דא"ת ב"ש
אתפקנו. ואתישבו אנפין באנפין.
ונוקבא כד בעא לאתחזאה לגביה, היא
אומרת, דהא אתקשטא ברעו דאימא, וכל
אתון אתפקנו. ועל דא הביאני המלך תדריו,
לאתפקנא ולאתקשטא כדקא יאות.

וכך דא בגין דנגילה ונשמחה ב"ף. עשרין
ותרין אתון רשימין עילאין. ודא איהו
ב"ף. (שם לב יג) ורזא דא אשר נשבעת להם בף.
גזכרה דודיד מיין, כיון דנתחבר כחדא,
בהווא חדוא דילן, גיהב חלקא לכל
חד וחד מהווא חדוא דילן, ונרווי לון. כמה
דאת אמר, (תהלים כ ד) יזכר כל מנחתיד. מיין:
מחדוא דילן, מסטרא דהווא יין דחדי כולא.

משמחתנו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשכח מפי זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישפון לבטח
ולטהר את האויר בארצינו
הקדושה, אמן כן יהי רצון.